

NORRBOTTENSPETS

Tłumaczenie polskie (z jęz. angielskiego) sierpień 2022 Mirosław Redlicki

POCHODZENIE: Szwecja.

DATA PUBLIKACJI OBOWIAZUJĄCEGO WZORCA: 28.07.2009.

UŻYTKOWOŚĆ: Pies myśliwski.

KLASYFIKACJA FCI: Grupa 5 Szpice i psy pierwotne.

Sekcja 2 Północne psy myśliwskie.

Obowiązują próby pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY: Norrbottenspets (szpic z Północnej Botni) pochodzi najprawdopodobniej od niewielkich łajek, trzymany przez myśliwskie plemiona, zamieszkujące w czasach prehistorycznych północ Półwyspu Skandynawskiego. Psy te od tysięcy lat rozwijały się w drodze selekcji naturalnej, czyli przeżywania osobników najlepiej przystosowanych do warunków życia. W rejonie tym polowania zapewniały mięso, a futra takie jak sobole, kuny i gronostaje były przez stulecia powszechnie przyjętym środkiem płatniczym. Gdy ich cena drastycznie spadła po II Wojnie Światowej, psy do polowania przestały być potrzebne, a po wielu latach bez rejestracji nowych osobników Szwedzki Kennel Klub (SKK) uznał rasę za wymarłą. Jednak już w dziesięć lat później znaleziono typowe osobniki, trzymane jako psy do stróżowania i do towarzystwa w gospodarstwach w głębi Północnej Bośni; dzięki uporowi kilku tylko osób udało się ten starodawny typ psa uratować. W 1967 roku powstał nowy wzorzec rasy i ponownie wpisano ją na listę ras, uznanych przez SKK.

WRAŻENIE OGÓLNE: Niewielki szpic o lekko wydłużonej sylwetce i dobrej postawie, o dobrze rozwiniętym, suchym umięśnieniu. Czujny, z wysoko noszoną głową, nieustraszony i nadzwyczaj aktywny. Dymorfizm płciowy jest wyraźnie widoczny.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT: Aby mógł być skutecznym psem myśliwskim norrbottenspets musi być odważny i zmyślny; jest aktywny, bystry, pewny siebie i łagodny. Choć psy te wykorzystywane są głównie do polowań na duże kuraki leśne (głuszce i cietrzewie), są też w stanie polować na zwierzęta futerkowe i osaczać łosie.

GŁOWA: Mocna i sucha. Oglądana z góry i z boków zwęża się równomiernie w kierunku nosa.

MÓZGOCZASZKA:

Czaszka: Stosunkowo szeroka, o lekko wypukłym czole, między uszami raczej płaska.

Stop: Wyraźny, ale tylko lekko zaznaczony.

TRZEWIOCZASZKA:

Nos: Czarny.

Kufa: Tej samej długości, co mózgoczaszka, lub trochę krótsza. Zwęża się wyraźnie w kierunku nosa, ale nie może być szpiczasta.

Wargi : Cienkie i suche.

Policzki: Wyraźne.

Uzębienie: Szczęki i zęby mocne, zgryz nożycowy. .

OCZY: Średniej wielkości, kształtu migdała, skośne. Wyraz bystry, czujny i łagodny, barwa ciemnobrązowa.

USZY: Wysoko osadzone, stojące, twarde, nieco większej niż średnia wielkości. Końce uszu lekko zaokrąglone.

SZYJA: Średnio długa, proporcjonalna do tułowia, dobrze umięśniona, sucha i lekko łukowata.

TUŁÓW:

Kłęb: Wyraźny.

Grzbiet: Krótki, równy, mocny, dobrze umięśniony i sprężysty.

Lędźwie: Krótkie i szerokie.

Zad: Średniej długości i szerokości, lekko opadający, dobrze umięśniony.

Klatka piersiowa: Średniej głębokości i długości. Jej głębokość wynosi około połowy wysokości w kłębie, a żebra są dobrze wykształcone aż po ostatnie. Gdy patrzeć z przodu ma kształt owalny i normalna szerokość. Przedpiersie dobrze rozwinięte i wyraźne.

Linia dolna: Gdy patrzeć z boku najniższy punkt klatki znajduje się na tej samej linii, co łokieć, lub nieco niżej i płynnie przechodzi ona w brzuch, który jest tylko lekko podciągnięty.

OGON: Osadzony raczej wysoko, noszony luźno zakręcony nad grzbietem. Jego koniec powinien dotykać uda. Wyprostowany nie powinien sięgać poniżej stawu skokowego.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE:

Wygląd ogólny: Oglądane z przodu nie powinny być ani szeroko, ani wąsko rozstawione. Są proste i równoległe wobec siebie.

Łopatki: Długie, szerokie, dobrze umięśnione, ustawione skośnie i przylegające do boków klatki piersiowej . Wyraźny kłęb.

Ramię: Tej samej długości, co łopatka, tworzy z nią wyraźny kąt. Przylega ściśle do boków klatki piersiowej, ale nie aż tak ściśle, aby upośledzało to ruch.

Łokcie: Nie wykręcone na zewnątrz ani do wewnątrz.

Przedramię: Proste, o mocnym kośćcu i suchych, sprężystych mięśniach.

Nadgarstek: Mocny, lekko nachylony.

Łapy: Małe, skierowane prosto do przodu, o zwartych, dobrze wysklepionych palcach Twarde, dobrze wykształcone opuszki.

KOŃCZYNY TYLNE:

Wygląd ogólny: Oglądane z tyłu, równoległe wobec siebie.

Udo: Proporcjonalnie długie, mocno umięśnione, tworzy z miednicą kąt bliski prostemu.

Staw kolanowy: Mocny i dobrze kątowny,

Podudzie: Tworzy z udem wyraźny kąt.
Staw skokowy: Mocny.
Śródstopie: Dość długie, suche i sprężyste.
Stopy: Jak łapy.

RUCH: Swobodny, płynny i przestrzenny. Kończyny prowadzone równolegle, grzbiet stabilny.

SZATA:

Sierść: Dwuwarstwowa, o twardym, prostym, krótkim włosie okrywowym i gęstym, miękkim podszerstku. Włos okrywowy jest przylegający i ma różną długość: najkrótszy jest na grzbiecie nosa, wierzchołku czaszki, uszach i przednich krawędziach kończyn, najdłuższy na szyi, tylnej stronie ud i spodniej stronie ogona.

Maść: Łaciata –na czysto białym tle równo rozłożone, wyraźne i dość duże łaty, najlepiej w różnych odcieniach rudego i żółtego. Kolor powinien pokrywać boki głowy i uszy. Dopuszczalne łaty czarne, a także w różnych odcieniach wilczastych i płowych, ale pierwszeństwo zawsze należy dawać psom o łatach rudych i żółtych.

WIELKOŚĆ:

Wysokość w kłębie: Idealna dla psa 45 cm, dla sukki 42 cm, z tolerancją +/- 3 cm. **WADY:** Wszelkie odstępstwa od podanego wyżej wzorca powinny być uznawane za wadę i ocenione w zależności od stopnia nasilenia oraz wpływu na zdrowie i dobrostan psa oraz zdolność do wykonywania pracy, do której był przeznaczony.

WADY DUŻE:

- Nos cielisty lub wątrobiany.
- Braki zębowe (z wyjątkiem P1)
- Podpalanie.
- Przesianie lub nakrapianie tła.

WADY DYSWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub wyraźna lękliwość.
- Wyraźne wady budowy lub zaburzenia zachowania.
- Szczałkowy ogon.

N.B.:

- Samce powinny mieć dwa normalnie wykształcone jądra całkowicie umieszczone w worku mosznowym
- Do hodowli mogą być użyte tylko funkcjonalnie i klinicznie zdrowe psy o wyglądzie typowym dla rasy.